

Aleksis K – Sunnuntai-Kaleva

Vanhat hyvät ajat

Suomalaisten mielestä paras vuosikymmen kautta aikojen on ollut 1980-luku. Tätä Ylen tutkimustulosta on vähän ihmetelty, koska eihän 1980-luvulla ollut vielä paljon mitään: ei Angry Birdsiä, ei twitteriä, ei tositelevisiota, ei edes sote-uudistusta.

Koska kaikki eivät ehkä enää muista, mitä ja millaista 1980-luvulla todella oli, tai eivät olleet silloin vielä syntyneekään, on ehkä paikallaan vähän muistella. Meinaan, kun meikäläinen oli jo ja muistaa vielä.

Ensinnäkin ilmat: ne olivat aivan huikeat. Talvella satoi maahan asti lunta. Se on sellaista valkoista, puhdasta ja pehmeää ainetta, jonka päällä saattoi hiihtää puusuksilla. Niihin hierottiin rutosti kyntteliä pohjiin ja sitten lähdettiin lykkimään perinteisellä tyylillä. Luisteluhiihdosta ei ollut tietoaakaan sen paremmin kuin V-tyylistä mäenlaskussa. Ei silloin ihmiskuntaa uhannut myöskään ilmastonmuutos ja hirmumyrskyt, sillä säätä ennustivat näköradiossa vakavamieliset ja totiset herrasmiehet eivätkä hepsankeikat kuten nyt.

Hepsankeikoista puheen ollen, hekin olivat huomattavasti hepsankeikampia kuin nykyiset. Uskallanpa jopa väittää, että 1980-luvulla useimmat heistä olivat 25–30 vuotta nuorempia kuin tänä päivänä. Vaikka naisväen iästä ei ole terveellistä puhua, totuuden nimissä on sanottava, että kyllä tuollainen ikääntyminen näkyy jo päällepäin. Esimerkiksi painoindeksit saattoivat tuolloin olla silmin nähden alempana kuin nykyiset, ja ryppyjä oli keskimäärin 84 prosenttia vähemmän. Sama toki koskee miehiäkin.

Tärkeimmät syyt 1980-luvun suosioon liittyvät kuitenkin tiedonvälitykseen ja viihteeseen. Ne molemmat olivat vielä silloin jotenkin ymmärrettävässä muodossa. Lehdet ilmestyivät vain lehtinä paperilla, jolla oli myös monenlaista kierrätyskäyttöä. Televisiossa oli kaksi kanavaa, joita kumpaakin katsoi kaksi miljoonaa ihmistä. Siksi työpaikan kahvipöydässä aina kaikki tiesivät, mistä on puhe. Kahvikuppi maksoi markan eikä kolmea euroa. Tositelevisiota ei ollut keksittykään, vaan kaikki ohjelma oli pelkkää mielikuvitusta. Televisiokokeiksi riittivät Vanamo ja Kolmonen, jotka tulivat kakkoselta. Tietokonepelit eivät vieneet ihmisten aikaa, eivätkä tietokoneetkaan. Joka ikisessä paikassa ei tarvinnut vastata puhelimeen, koska joka ikisessä paikassa ei ollut puhelinta. Ihmiset eivät kehdanneet twiittuilla toisilleen naamasta naamaan niin kuin nykyisin naamakirjoissa ja muissa.

Eivätköhän nämä esimerkit jo vakuuta kaikille, että 1980-luku tosiaan oli ihmisen parasta aikaa ja sinne kannattaa pyrkiä takaisin. Epäilemättä hyvä hallituksemme tekee kaikkensa, että näin myöskin käy.

Artikkelin lähde Kaleva